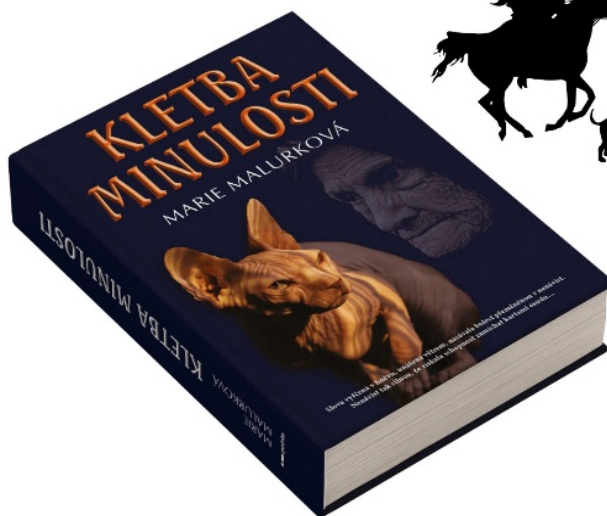

MARIE MALURKOVÁ

KLETBA MINULOSTI

PROLOG

Zrozena z hněvu, ukryta před zrakem člověka, vyčkává.

Den za dnem, století za stoletím.

Tělíčko schoulené pod střechou se zachvěje ze spaní,

když v soukolí osudu zapraská

a kletba dopadne na spící děvčátko jako neviditelný plášť.

Sen se rozplyne, jako by nebyl...

ČÁST PRVNÍ

„Tady už nebydlíš.“

„Zbláznil ses, Pavle? Co jsem vydělala, jsem poslala na tvoje dluhy,“ zaprotestovala Jolana a nechápavě hleděla na svého mladšího bratra.

„Tomu, že roztáhneš nohy, říkáš vydělávat?“ Jízlivě se pousmál.

„Tak si prostě vydělej další,“ pokračoval chladně.

Jolana ztuhla. „Co, prosím?“

„Slyšelas.“

„Dělám za barem a tančím, nic víc, a víš to stejně dobře jako já.“

„U tyče,“ neodpustil si.

Nechtěla se hádat. „Pavle, jsem unavená a zůstalo mi sotva na vlak.“

„Tak na něj nasedni a vypadni odtud.“

„Tři roky žiješ na můj účet!“ zařvala na něj Jolana.

Neodpověděl. Otočil se a zabouchl za sebou dveře. Jolana zírala na dveře a na klíč, kterým je ještě před několika dny mohla otevřít.

Cvakly dveře a na zápraží vyšla Madlen Brožková, drobná žena s prosedivělými kaštanovými vlasy a smutnými zelenohnědými očima. V rukou měla svačinu.

„Notář uzavřel závěť,“ řekla tiše. „Dům zdědil Pavel.“

„Nedostala jsem obsílku.“

„Dostala,“ špitla Madlen Brožková a sklopila oči.

Jolana na ni beze slova hleděla, než jí došlo, o čem matka mluví.

„Promiň, je mi to líto.“

„Vím, že za to nemůžeš, mami.“ Jolana vzala matku za ruku a snažila se vzpamatovat ze šoku. „A moje věci?“ zeptala se.

„Něco jsem ti schovala, aby neviděl.“

„Děkuji.“

„Rozestlala jsem ti na půdě nad hospodářskou budovou,“ zašeptala matka. „Ale buď tiše. Přijdu pro tebe, až odjede.“

„Tak to snad už stačilo!“ zařval Pavel z domu a matka sebou trhla.

„Běž už raději,“ vybidla matku Jolana.

Vypnula mobil a zamířila k brance. Obešla dům a vrátila se přes zahradu. Pro jistotu. Prošla starým chlívem, zula si boty a tiše vystoupala po schodech na půdu. Sklonila hlavu a zatlačila do malých dřevěných dvířek, musela je nadzvednout, aby je za sebou zavřela co nejtišeji. Půdu osvětlovala měsíční zář, která pronikala dvěma malými okýnkami ve střeše. Jolana chvíli počkala, než oči přivyknou šeru. Ucítila vůni sena. V levém rohu Pavel skladoval vše, co se mu nehodilo. Udělala dva kroky a zavadila o velké plechovky od barvy. „Krucí,“ zaklela a zůstala nehnutě stát. Čekala, jestli v domě neklapnou dveře, ale zdálo se, že Pavel ten zvuk nezaznamenal. Zvedla plechovky a postavila je za dveře. Pokud někdo vejde, bude to vědět.

Stará sedačka stála v protilehlém rohu za trámy a ode dveří nebyla téměř vidět.

Když přišla blíž, rozeznala světlé obrysy peřin. „Díky, mami,“ zašeptala vděčně a posadila se. Zadívala se nahoru mezi trámy na malou podestu jen kousek pod hřebenem střechy. Smutně zakroutila hlavou. Schovávám se na půdě. Zase. Z nedalekého rybníka se ozvalo kvákání žab. Nepřiblížila se k němu od chvíle, kdy se to stalo. Byla příliš unavená na to, aby cokoli řešila, a tak položila hlavu na polštář a okamžitě usnula.

Probudil ji zvuk, který neuměla zařadit. Něco se jí zdálo. Měla pocit, že to bylo důležité, ale nemohla si vzpomenout. Ozvala se rána. Dveře narazily do jedné plechovky a ta vzápětí klepla o druhou. Jolaně došlo, kde je. Přestala se zabývat snem a bleskově vklouzla za sedačku.

„Jolanko?“ Madlen Brožková překvapeně nakukovala za dveře, aby zjistila, do čeho narazila. „Pavel už odjel,“ dokončila větu, když uviděla za dveřmi plechovky.

„Promiň, mami, nechtěla jsem tě polekat,“ zavolala Jolana a vylezla z úkrytu.

„Pojď dolů, nachystala jsem ti snídani.“

„Můžu se osprchovat?“

Madlen Brožková přikývla. „Jen nezapomeň všechno uklidit, Jolanko, ať tam nezůstanou tvoje vlasy,“ dodala s obavami v hlase.

„Neboj, mami,“ odpověděla Jolana, když došla až k ní, a políbila matku na tvář.

Voda Jolaně vždycky udělala dobře. Zavřela oči a nechala si ji dopadat na obličej. Vnímala, jak stéká po jejím těle. Celé roky se o bratra starala a platila jeho výdaje. Vzala ho na dovolenou k moři. Přibrala i jeho kamaráda, protože si to přál. Milovat ho ale nedokázala. Možná proto, že se tolik podobal otci. Proud vody se smísl s jejími slzami a najednou Jolaně zase bylo pět. Vyděšená vyběhla ze dveří, oběhla dům a utíkala na půdu. Vyšplhala po žebříku a dál po starých trámech, až pod hřeben střechy na malou podestu ze ztrouchnivělých prken. Slyšela bratra plakat, ale strach jí nedovolil, aby se vrátila do domu a pohoupala ho. A tak jen přitiskla kolena blíž k tělu a zakryla si uši.

„Co budeš dělat, Jolanko?“ uslyšela vzdálený hlas své matky. Vůbec si neuvědomila, že se choulí na podlaze sprchy a zakrývá si uši. Vyskočila na nohy právě v okamžiku, kdy Madlen Brožková otevřela dveře a vpustila do koupelny vůni lívanců.

„To netuším, mami,“ odpověděla upřímně.

Madlen Brožková sáhla do kapsy zástěry a podala Jolaně předmět zabalený v kusu látky.

„To je ta pečeť?“ zeptala se překvapeně Jolana, když viděla, co matka drží v ruce.

Madlen Brožková přikývla. „Prodej ji, Jolanko, ať máš něco do začátku. Tatínek říkal, že je pravá.“

Jolana sevřela pečeť v ruce a celým jejím tělem prostoupila hluboce zakořeněná nenávist k otci. Jeho smrt na tom nic nezměnila.

O ČTRNÁCT LET POZDĚJI

Vladimír Holuša patřil již do čtvrté generace právníků zastupujících rodinu Hornů. Na jednání přišel v doprovodu svého vnuka Filipa, na kterého byl náležitě pyšný. Vzhledem k tomu, že během studií přeskočil několik ročníků, byl ve svých dvaceti letech ve čtvrtém ročníku práv. Filip měl široká ramena a plnější postavu, takže se svou výškou sto devadesát pět centimetrů působil spíš jako bodyguard než jako budoucí většinový vlastník právnické firmy. Vladimíra Holušu doprovázel na většinu jednání.

Manžel Jany Hornové, u které teď Vladimír Holuša seděl z důvodu čtení závěti jejího otce, se v předmanželské smlouvě zavázal po svatbě převzít manželčino příjmení. Byl o devět let mladší než ona. Přesto ho přežila. Pokud mohl soudit, v manželství jim to klapalo. Poprask způsobilo jen narození syna. Paní Hornová tehdy odmítla dát právě narozenému synovi jméno Jan. A nebylo to jen jméno, v čem se Marek, na kterého právě čekali, od svých předchůdců lišil. Marek přetřhl dlouhou řadu schopných obchodníků

a se svou duší tuláka se nenechal svázat pravidly. Při vzpomínce na temperamentní scénu paní Hornové se Vladimír s pochopením pousmál. Také v jejich rodině se dodnes traduje příhoda o bouřlivé hádce jeho pradědy s jeho ruskou matkou. Odmítl dát svému synovi jméno Igor a přerušil tak dlouhou řadu Igorů. Nemluvila s ním tři roky. Vladimír Holuša, napůl ztracený v myšlenkách, dočetl návrh smlouvy pro jiného klienta a podíval se na hodinky.

„Omlouvám se. Asi se zdržel v zácpě,“ zareagovala paní Hornová, „letadlo přistálo včas. Nabídněte si.“ Přisunula k Holušovi domácí koláčky a s úsměvem mu dolila šálek čaje.

Ani ve svých sedmdesáti letech neztratila nic ze své elegance a pronikavost jejího pohledu ho i po tolika letech zneklidňovala. Přesto se natáhl pro koláček a oplatil ji úsměv. Chvilí nato uslyšeli kroky a do místnosti vpadl Marek Horn. Muž střední postavy, ve svých devětadvaceti letech štíhlý a šlachovitý. Rozcuchané vlasy špinavé blond barvy mu dosahovaly pod bradu a delší ofina mu částečně překrývala výrazné obroučky brýlí. Na sobě měl džíny a triko, v ruce sportovní kabelu a přes rameno mu visela brašna s fotoaparáty.

„Omlouvám se, nestihl jsem se převléknout,“ řekl místo pozdravu a obdařil přítomné odzbrojujícím úsměvem. Pustil sportovní kabelu a nechal ji dopadnout na zem.

„Jdeš pozdě,“ napomenula ho matka.

„To jsem celý já.“ Přisedl si vedle ní a brašnu s fotoaparáty pečlivě uložil na vedlejší židli. „Ale dělal jsem, co jsem mohl,“ dodal a vlepil matce pusu.

Kdo by ho mohl nemít rád, napadlo Holušu, když sledoval, jak se zavrtěl na židli a pohodlně si natáhl nohy. „Můžeme?“ zeptal se.

Oba se obrátili k němu a Jana Hornová přikývla.

„Má dcera Jana Hornová zdědí rentu patnáct tisíc korun měsíčně, která jí bude vyplácena každého desátého v měsíci od okamžiku mé smrti,“ začal číst Holuša monotónním hlasem. „Vnuk Marek Horn s okamžitou platností zdědí dům a veškeré pozemky přiléhající k nemovitosti.“ Odmlčel se a podíval se na oba přítomné. Marek s matkou na sebe překvapeně pohlédli a oba současně se obrátili zpátky na Holušu.

S pochopením pokrčil rameny. „Je to mnohem složitější,“ dodal a sklopil oči k závěti. „Má dcera Jana dále zdědí všechny podílové fondy v aktuální hodnotě pět milionů korun. Seznam je přiložen,“ dodal Holuša a pokračoval: „Tato část závěti je však podmíněna skutečností, že můj vnuk Marek Horn po dobu tří let rodinnou nemovitost neprodá a zůstane v ní bydlet, a to ne pouze formálně, nýbrž fyzicky. Je mu umožněno odcestovat maximálně na jeden měsíc, ale ne víc než čtyřikrát v jednom kalendářním roce. Na tuto skutečnost bude dohlížet náš rodinný právník. Pokud nebude tato část závěti dodržena, všechny mé podílové fondy budou uzavřeny a zůstatek bude vyplacen klášteru U Žluté růže.“

„Zase ten prokletý klášter!“ vykřikla Jana Hornová a na čele se jí prohloubily vrásky.

„Pokud bys teď nebo v budoucnu prodal dům, jsi povinen zajistit matce důstojné bydlení, vyhovující jejím potřebám,“ dodal Vladimír Holuša s pohledem upřeným na Marka.

Dlouho nikdo nepromluvil. Tohle byl přesný opak toho, co očekávali.

„Takže to shrneme,“ ozval se nakonec Marek. „Zdělil jsem dům, který nechci, a aby byl matce vyplacen zbytek dědictví, musím v něm tři roky bydlet, a pokud chci jet někam fotit, mám na to třicet dní čtyřikrát za rok.“

„A pokud bys teď nebo v budoucnu prodal dům...“

„Nemám v plánu prodat matce střechu nad hlavou,“ přerušil Holušu Marek. „Ale proč trvá na tom, abych tady bydlel?“

„To mi neřekl. Ale mám pocit, že to nějak souvisí s tou...“

„Kletbou,“ dokončila Jana Hornová. „Slíbil matce, že o tom nebude mluvit, co bude živ.“

„Možná to bude ten problém, mami,“ poznamenal Marek.

Překvapeně k němu vzhledla.

„Protože pokud mi chtěl něco říct, musel počkat, až živý nebude.“

Jana Hornová dlouho mlčela a prohlížela si svého syna. „Nevydržíš tady ani půl roku,“ promluvila konečně, čím zhodnotila své vyhlídky.

„Nic neslibuji, ale budu se snažit,“ usmál se na ni a vstal, aby jí odsunul židli, protože viděl, že se chystá odejít.

„Vždycky se snažíš, ale ještě jsem nezažila, že bys přišel včas k večeři,“ odvětila a vyšla ze dveří.

Marek byl živou kopií svého otce. Živelný, srdečný a nedochvilný.

Stejně jako otcí mu poskytovala zázemí a životní prostor. Mohl jí svěřit cokoli. Přesto Holuša s léty nabyl pocit, že jejich vztah je postaven spíš na rozumu. Něco tomu zkrátka chybělo.

Marek sledoval, jak se za matkou zavřely dveře, a myslel na svůj mládenecký byt ve Švýcarsku a zaplacené letenky na Island. „Chtěl jsem ve Švýcarsku strávit pět měsíců,“ obrátil se s povzdechem zpátky k Holušovi a bezradně rozhodil rukama. „Proč?“

„To netuším,“ odpověděl Holuša upřímně. „Ale něco pro tebe mám.

Měl jsem to předat, až budeme sami.“ Vytáhl ze složek dopis. „Nerad bych uzavíral otcovy fondy a posílal je cizím lidem, Marku,“ neodpustil si. „Asi se tentokrát budeš muset snažit o něco víc,“ dodal ještě a teprve pak mu podal obálku. Přátelsky Marka poplácal po rameni a vyšel ze dveří.

Marek kývl na pozdrav Filipovi, který Vladimíra Holušu následoval, a když se za oběma právníky zavřely dveře, přešel k oknu a zadíval se ven. Pozemky okolo domu miloval. Sahaly až k jeskynnímu komplexu, kde strávil s dědou nejkrásnější okamžiky svého dětství. Ale tři roky na jednom místě? Sklopil oči a rozlepil obálku. Na ručně vyrobeném dopisním papíře s iniciálami J. H. stála pouhá dvě slova

Bylo nebylo...

Přes rozmrzelost, kterou cítil ze závěti, se nemohl neusmát.

Jolana Vašendová se rozhlédla po jeskyni. Osvětlení za jejími zády mířilo na krápníky na protilehlé straně jezírka a rozjasňovalo klenutý strop, tvořený množstvím útvarů seskupených do fascinující scénérie, která se odrážela v nehybné, křišťálově čisté vodní hladině. Zadívala se na ni. Voda zmizela a Jolana měla náhle pocit, že se dívá do pro-pasti. O krok ustoupila a zaměřila se na vodu, aby si znovu uvědomila, že tam je. Prostor za jezírkem s mohutnými krápníky postupně přecházel ve skalní stěnu, na které se pod stropem vytvořil přírodní balkón. Na levé straně stěny byl úzký otvor, kterým by se mohl protáhnout i člověk menšího vzrůstu. Jolana uslyšela zvuk podpatků a zanedlouho se objevila Vladěna Rybová v doprovodu Ondřeje Chmurčiaka, který měl na celou akci dohlížet. Byl střední, robustnější postavy. Jeho široká ramena vytvářela dojem štíhlejšího pasu, než ve skutečnosti měl. Hnědé, krátce střižené vlasy mu nad čelem ustupovaly, proto působil starší, než byl.

„Tak co?“ houkla Jolana na Vladěku, která se svými téměř sto osmdesáti centimetry a vysokými podpatky o půl hlavy převyšovala muže, který ji doprovázel. Vlnité hnědé vlasy do půli zad měla na temeni spletené do copu.

Vlad'ka, zahalená v dlouhé zimní vestě, zrovna procházela kolem širokého krápníku, který uprostřed jezírka vystupoval z vody a kousek nad hladinou se prudce zužoval do špičky. Připomínal zasněženou horu plující po hladině.

„Je nadšený! Takový úspěch nečekal, a přiznám se, že já taky ne. Vůbec nechápu, jak tě to napadlo.“

Jolana se usmála. „Myslíš, že to zvládneme vyklidit v tak krátkém čase?“ zeptala se, když přišli až k ní.

Vlad'ka přejela očima zbytek nezabalených exponátů. „Bude to v pohodě,“ zhodnotila a spokojeně pokývala hlavou.

„Stalaktit?“ Jolana se obrátila k muži, protože cítila jeho pohled, a ukázala na první krápník, který měla na dosah.

„Stalagmit,“ odpověděl. „Stalaktity rostou ze stropu dolů. To vědí už děti ve škole,“ poznamenal s pobaveným úsměvem.

„Asi dávaly větší pozor,“ nenechala se vyvést z míry Jolana.

„Ondra je speleolog,“ převzala slovo Vlad'ka, když si všimla, že Jolana ustoupila o krok dozadu, aby získala prostor.

Jako oheň a voda, napadlo Ondřeje, zatímco sledoval pestrou paletu světlejších pramínek v Jolaniných vlasech. Působila výrazně zdrženlivěji než Vlad'ka, vysoká, temperamentní hnědovláska v úpletových elastických šatech, kozačkách na vysokých podpatcích a dlouhé růžové zimní vestě. Jolana, drobná štihlá zrzka, na sobě měla džíny, tmavý svetr a krátkou zimní vestu v barvě khaki. Přivítal, že alespoň ona měla na nohou sportovní boty s kvalitní podrážkou.

„Tak trochu jsem doufal, že Vlad'ku přemluvíte, aby příště zvolila do jeskyně vhodnější obuv,“ neodpusť si a na okamžik sklouzl pohledem ke kozačkám, které měla Vlad'ka na nohou.

Vlad'ka Ondrovu poznámku o vhodnější obuvi přešla bez mrknutí oka. „Bez šance,“ odpověděla Jolana s neotřesitelnou jistotou a zakroutila hlavou.

„No, za pokus to stálo. Pracujete s Vlad'kou v galerii?“ zeptal se.

„Ne, jen pomáhám kámošce,“ odpověděla.

„Měl jsem za to, že nápad byl váš,“ poznamenal překvapeně Ondřej.

„Kvůli tomu nemusím pracovat v galerii. A co tady děláte vy?“ zeptala se Jolana, aby odvedla pozornost od sebe.

„Věnuji se výzkumu jedné jeskyně nedaleko. Slíbil jsem, že na vás dohlédnu. Jsem ubytovaný v boudě na kopci, tak vám mohu být k dispozici.“

Jolana se zatvářila nechápavě.

„Je to základna amatérských jeskyňářů. Poskytují mi čas od času útočiště,“ vysvětlil Jolaně.

„Amatérských jeskyňářů?“ zeptala se překvapeně Vlad'ka.

„Vystudoval jsem geologii a hydrogeologii, takže mám to štěstí, že jsem za svůj koníček placen. Většina nadšenců se tomu věnuje ve svém volném čase.“

„Takže jste vědecký pracovník?“ Jolana povytáhla obočí a sjela Ondřeje pohledem od hlavy až k patě.

„Nevypadám na to, ale jo. Někdy vypadám i hůř,“ zareagoval se smíchem na její pohled. „Jsem Ondra,“ představil se a natáhl k Jolaně ruku. Nepřehlédli, že zaváhala, ale pak mu přece jen ruku podala. „Jolana.“

„No, já už půjdu. Kdyby něco, Vlad'ka ví, kde mě najdete.“

„Může na tobě oči nechat,“ obrátila se Vlad'ka na Jolanu, sotva odešel.

„Už zase?“

„Co?“ Vlad'ka se zatvářila nechápavě.

„Nepotřebuju, abys mi sháněla chlapy, můžu jich mít na každém prstě pět.“

„Máš pravdu a uznávám, že tyhle chlapy opravdu nepotřebuješ. Ale co takhle nějaký normální chlap pro život?“

„Normální chlap,“ zopakovala Jolana s takovým pohrdáním v hlase, že Vlad'ce přeběhl po zádech mráz.

„Každý chlap není jako tvůj otec,“ připomenula Jolaně téměř něžně.

„Proč jsi ho sem přivedla? Víš, že tyhle situace nesnáším.“

„Joli, neblázni, jen se představil.“

„Nesnáším, když nemám na vybranou,“ odsekla rozladěně a vrátila se k práci.

Vlad'ka zakroutila hlavou, nicméně začala nakládat dřevěné krabice a zanedlouho Jolana znovu osaměla.

Mechanicky uvolnila další krabici a uložila exponát do bezpečí dřevěných hoblin. Monotónní práce v tichu ji uklidňovala. Výstava dopadla nad očekávání a téměř všechny exponáty našly nového majitele. Jolana se pousmála a na chvíli přestala balit, aby si narovnála záda, když ji zarazil nepříjemný pocit. Opatrně se ohlédla přes rameno, ale v jejím zorném poli nikdo nestál. Pomalu se otočila a rozhlédla se po jeskyni.

Na protilehlém břehu jezírka stála žena. Dívala se přímo na ni.

„Hledáte někoho?“ zavolala Jolana.

Žena neodpověděla.

„Můžu vám nějak pomoci?“ zavolala hlasitěji a vykročila k neznámé ženě. Než obešla jezírko přes vyvýšenou podestu, žena byla pryč. Jolana se zmateně rozhlédla. „Haló, jste tady?“

„Volala jsi mě?“ Ve vstupu se objevila Vlad'ka, která přijela naložit další bedny. Překvapeně se podívala přes jezírko. „Co děláš tam vzadu?“

Jolana neodpověděla a prozkoumávala úzký, asi metr a půl vysoký otvor po levé straně, kterého si všimla už před výstavou.

„Co hledáš?“ ozvalo se za jejími zády.

„Spíš koho,“ odpověděla Jolana a otočila se k Vlad'ce, která mezitím došla až k ní.

„Viděla jsem tady ženu.“

„Musela by projít kolem mě, jiný východ tady není,“ poznamenala poněkud zaskočená Vladka.

Jolana se bezradně rozhlédla a podívala se zpátky k úzkému prostoru za svými zády.

„Tam se dospělý člověk neprotáhne,“ zhodnotila Vladka, když viděla, kam se Jolana dívá. „No, možná někdo jako ty...,“ zaváhala. „Ale určitě bych to nezkoušela, mohla bys tam uvíznout,“ varovala Jolanu, když si uvědomila, že ji napadlo totéž.

„Byla o dost vyšší,“ řekla zamyšleně Jolana a znovu se rozhlédla.

„Neměla kudy odejít, Joli, viděla bych ji.“

„No právě,“ uznala Jolana a mlčky se vrátila k práci.

Vladka udělala totéž, protože čas neúprosne pokročil.

Když Jolana uzavřela poslední bednu, byla Vladka na cestě k autu s předposlední várkou. Jolana se posadila k jezírku a zaposlouchala se do ticha. A bylo to tady zas. Prudce se otočila k místu, kde předtím stála žena, ale nikdo tam nebyl. Periferně zaznamenala pohyb těsně pod stropem. Zvedla oči, ale nic neviděla. Rozběhla se zpátky k otvoru a po chvilce zápolení prolezla na druhou stranu. K jejímu překvapení tam nebyla tma. Ocítla se v kapse jen o pár centimetrů vyšší než ona. Těsně před sebou měla další stěnu, doprava vedl úzký, prudce stoupající tunel, do kterého dopadalo světlo. Jolana se rukama i nohama zapřela o stěnu a kousek po kousku se sunula nahoru. Světlo sílilo a nad Jolaninou hlavou se objevil otevřený prostor a chvíli nato rovina. Vylezla z tunelu a postavila se na úzké rampě pod stropem, která vytvářela přírodní balkón s úchvatným výhledem. Pod sebou měla jeskyni s jezírkem a pár kroků před sebou další skalní stěnu. Jediná možná cesta zpátky byla ta, kterou právě přišla. Jolana se rozhlédla. Moc prostoru tady není, pomyslela si. Vybavil se jí prudký pohyb, který zahlédla. Někdo tady byl. Jenže kudy odešel? Pomalu se otáčela a zkoumala skalní stěnu. V jednom místě byl výklenek, který prve přehlédla. Nakoukla do něj. Byla tam tma. Sáhla

do kapsy džínů a vytáhla mobil. Zapnula baterku, ale moc toho neviděla. Narovнала se, aby se postavila do lepšího úhlu.

„Co tam k čertu děláš, Jolano!“

Leknutím se praštila do hlavy. Kruci! Chytila se za hlavu a pomalu se otočila. Dole stála Vladka a třeštila na ni oči.

„Někdo tady byl, viděla jsem pohyb.“

„Jak ses tam, panebože, dostala?“

„Tím průlezem.“

„Cože?!“

„Slyšela jsi,“ odpověděla Jolana a pomalu jí začalo docházet, že to možná nebyl úplně nejlepší nápad.

„Jak se chceš dostat zpátky?“

„Stejnou cestou?“ odpověděla. Moc sebejistě to nevyznělo. Hladina adrenalinu v jejím těle poklesla a Jolana si uvědomila, že si odřela obličej a levý bok. Což o to,

sklouznout se tunelem zpátky bude sranda, pomyslela si a zadívala se na otvor, kterým se na rampu dostala, ale tmavá úzká kapsa dole jí začínala nahánět strach. Když se podívala zpátky, Vladka telefonovala.

„Jak ses tam dostala?“ Ondřej zíral na Jolanu v takovém šoku, že jí ani nepřipomenul, že se měli pohybovat pouze po vyznačených cestách a v prostoru předem schváleném pro umístění výstavních exponátů.

„Tím průlezem.“

Nevěřicně si změřil pohledem Jolanu, průlez a zase Jolanu. „Tomu nevěřím,“ poznamenal spíš pro sebe, než že by čekal odpověď.

„Asi jsem to úplně nedomyslela,“ připustila Jolana a snažila se nevnímat tepající bolest na boku.

„Zvládneš to stejnou cestou zpátky?“ zeptal se. Odpověď poznal už z výrazu její tváře.

„Myslím, že ne,“ přiznala. Posadila se na zadek a položila hlavu na kolena. Ale někdo se odtud dostal... Nakoukla přes římsu. Ondřej telefonoval. Znovu rozsvítila baterku v mobilu a po kolenou se sunula k výklenku ve stěně. V podlaze byl otvor. Ve slabém světle viděla jen jeho část. Pokusila se natáhnout.

„Jolano?“

Jolana vyskočila na nohy tak rychle, že upustila mobil. „K čertu!“ procedila mezi zuby, když uslyšela, jak sklouzl do otvoru. Na okamžik koketovala s myšlenkou říct o tom Ondrovi, ale nakonec se rozhodla to zamlčet. Alespoň prozatím.

„Jolano, vnímáš mě?“ zavolal znova Ondřej, a tak jí nezbylo než se otočit tak, aby viděla přes římsu.

„Už ano,“ ozvala se konečně.

„Mluvil jsem s tátou. Zná tuhle jeskyni jako svoje boty.“

Možná ne tak úplně, napadlo Jolanu, ale neřekla nic.

„Je způsob, jak tě dostat dolů, za předpokladu, že jsi schopná alespoň na chvíli udržet na prstech váhu vlastního těla.“

Měřil si ji pohledem a Jolana viděla, že se snaží odhadnout její šance.

„To jsem,“ odpověděla bez zaváhání.

Vladka se pousmála, ale zvažněla ihned, jakmile si to uvědomila. Nechtěla, aby si toho Jolana všimla.

„Dobrá tedy, vykleš se a podívej se doprava. Kousek od tebe, ve výši očí, je malý útvar, tak na dvě dlaně. Nevýhoda je, že se musíš vyklonit, chytit se jednou rukou, svézt se po stěně a pak se teprve pustit. Pokud by se ti podařilo chytit se oběma rukama a pak se pustit, sjedeš celkem hladce, aniž bys zavadila o jediný krápník.“ Než to dořekl, obešel jezírko.

„A ta výhoda?“

„Ten útvar má tvar misky, nevyklouznou ti prsty.“

„Neměl by ses mě zeptat, jestli umím plavat?“

„A umíš?“

„Ne.“

„Chytím tě.“

„Slibuješ?“ zeptala se Jolana a na okamžik zaváhala.

Nemohl si nevšimnout, že pozoruje vodu za jeho zády.

„Na mě se dívej.“

Podívala se zpátky na něj. V jejích očích bylo něco... Jolana mrkla a okamžik pominul. Vyklonila se a zadívala se doprava. Natáhla ruku, ale nedosáhla. Sedla si tedy obkročmo na kraj přírodního balkónu a natáhla se podél stěny. S překvapivou jistotou se zhoupla po stěně na jedné ruce a přehmátla si tak, aby byla zadkem na stěně.

„Páni,“ vydechl Ondřej a chvíli nato mu Jolana skončila v náručí.

„Nešla bys na večeři?“ plácl první, co ho napadlo.

Cítil, jak se ošila, tak ji pustil.

„Zdálo se mi, že tam někdo byl. Byla to blbost.“

Usmála se, jak nejsladčeji dovedla, a zvedla k němu zelené oči orámované prodlouženými řasami.

„To byla.“

„Omlouvám se za komplikace,“ sklopila oči.

„Jsi v pořádku?“

„Myslím, že ano.“

„Máš slušnou kondičku,“ uznal s respektem v očích.

„Mám. Tančím v nočním klubu. U tyče,“ dodala Jolana a čekala na reakci.

Respekt v očích Ondřeje vystřídal šok. Poodstoupil. „Tak to poněkud mění situaci,“ poznamenal Ondřej a nejistě přešlápl. „Přeji příjemný den. A pokuste se držet vyznačených cest,“ připomenul Jolaně. Zdálo se, že chtěl ještě něco říct, ale nakonec si to rozmyslel a obrátil se k odchodu.

„Vy si zase vykáte?“ zeptala se Vladka a nechápavě se otočila směrem, kudy Ondřej odešel.

„Zřejmě ano.“

„Cos mu, prosím tě, řekla?“

„Pravdu.“

„Už zase?“ Vladka obrátila oči v sloup. „Nemohla bys pro jednou začít konverzaci třeba tím, že mluvíš čtyřmi jazyky a ráda cestuješ?“

„Alespoň ví, na čem je.“

„Jak to myslíš, že ví, na čem je? Vždyť ani neví, co tvá práce obnáší.“

„Nezeptal se.“

„Je to sympaťák a vypadá jako solidní chlap.“

„Vypadá jako chlap, co žije s matkou.“

„Náhodou žije ve svém bytě, je rozvedený a je mu třicet pět,“ nevzdávala se Vlad'ka.

„Velikost bot náhodou neznáš?“ zeptala se otráveně Jolana.

„Mohli jste si někam vyrazit a trochu se poznat, než na něj vybafeš něco takového. Posloucháš mě vůbec?“

„Ne,“ odpověděla Jolana a nelhala. Přemýšlela nad svým mobilem.

Bůh ví, kde skončil, povzdychla si a obrátila pozornost zpátky k Vlad'ce.

„Tvá schopnost odpálkovat chlapa do třiceti vteřin je opravdu famózní,“ pokračovala Vlad'ka a tvářila se našťavaně.

„Tak už se nečerti,“ zaškemrla Jolana a objala Vlad'ku kolem ramen.

Vzápětí ucukla bolestí.

„Poranila ses?“ Vlad'ka okamžitě přestala dělat drahoty.

„Asi jsem se o něco pořezala, když jsem se protahovala tím průchodem,“ odpověděla Jolana a vyhrnula si roztrženou mikinu, na kterou už prosákla krev. „Krucí, to nezamaskuju,“ zhodnotila rozmrzele, když uviděla sedřenou kůži a pět centimetrů dlouhou řeznou ránu. „Musím zavolat do klubu,“ dodala a mechanicky sáhla do kapsy pro mobil. „Sakra,“ zaklela. „Půjčíš mi mobil? Asi jsem ho nechala doma,“ zalhala.

Zatímco Jolana telefonovala, Vlad'ka se snažila najít v kabelce náplast. „Mám ji,“ zajásala a pokusila se Jolaně ránu přelepit. „Nedrží to, moc to krvácí. Odvezu tě do nemocnice.“

„Přitlač si to na ránu, prozatím by to mělo stačit. V autě mám lékárničku.“

Překvapeně se ohlédlý.

Za jejich zády stál Ondřej a podával Jolaně košili.

„My už si zase tykáme?“ neodpustila si Jolana.

„Mám ruku od krve, tak jsem se vrátil,“ vysvětlil a Jolaninu poznámku nechal bez odpovědi. „Do nemocnice ji odvezu já,“ obrátil se k Vlad'ce. „Ty si to tady dodělej. Až budeš hotová, zhasni světla a klíče hoď do boudy, je odemčená.“

Ondřej se otočil k Jolaně a všiml si, že zbledla. „Snaž se na to tlačit,“ připomenul a natáhl se pro tašku, kterou Jolaně podávala Vlad'ka. Hodil si ji přes rameno.

Vlad'ka se naklonila k Jolaně. „Uvědomuješ si, jak jsi krásná?“ zašeptala jí do ucha.

„A kolik ti je?“ dodala s ledovým sarkasmem v hlase. Jolana protočila oči. Na tohle teď opravdu neměla náladu. Bokem jí pulzovala bolest a ke všemu se jí udělovalo zle. Když prošla kolem Ondřeje, zvedl ji do náruče. „Tak to bude lepší. Jsi bílá jako stěna,“ poznamenal.

Neprotestovala. Zavřela oči a opřela si hlavu o jeho rameno. Nádherně voněl.

Do reality Jolanu vrátilo pípnutí dálkového ovládání. Ondřej ji opatrně posadil na sedadlo, z lékárničky vytáhl obvaz a přitlačil ho na ránu.

Košili hodil na zadní sedadlo a spěšně ránu ovázal.

„Za patnáct minut jsme v nemocnici,“ ubezpečil Jolanu, a než zapnul bezpečnostní pás, snížil opěradlo tak, aby měla co nejvíc pohodlí.

Dlouho nikdo nepromluvil.

„Má reakce asi nebyla nejlepší,“ prolomil ticho Ondřej. „Nechtěl jsem se tě dotknout,“ omluvil se.

Nereagovala.

„Jsem poněkud konzervativní. Asi po matce, takže tenhle typ...“ Zarazil se.

„Jaký typ máš přesně na mysli?“ Sekla po něm pohledem.

„Omlouvám se,“ rozpačitě se zavrtěl a na okamžik na ni pohlédl. „Nemůžu říct, že bych byl rozený řečník,“ poznamenal na svou obranu. „Prostě mi nepříjde správné jít s tebou na večeři, protože já bych se s tvou prací asi nedokázal vyrovnat,“ skočil do toho rovnými nohama. „A ještě bych musel lhát matce. Pravděpodobně by dostala hysterický záchvat, kdyby zjistila, že má přítelkyně tančí v nočním klubu.“ Přes své rozpaky se té představě pouсмál.

„Je to jen práce, ne rakovina. Vždycky můžu odejít.“

Ondřej se poškrábal na čele. Jeho rozpaky ještě vzrostly. Dlouho mlčel a hledal vhodná slova.

„Jsi krásná žena, Jolano,“ začal opatrně. „Ale i kdybys odešla, já bych to pořád věděl,“ dodal po chvíli váhání. „Promiň.“

„Nelam si s tím hlavu,“ odpověděla s nečekaným klidem. Jeho rozpaky působily mile, tak neměla chuť ho trápit. „Vlastně jsem našťvaná spíš na Vlad’ku,“ přiznala.

„Rozhodla se, že ti najde partnera?“ zeptal se a s pochopením se pouсмál.

„Je vytrvalejší než pitbul,“ posteskla si Jolana. „Nevykládej si to špatně, je fakt skvělá. Ale někdy bych ji nejraději...“ Nedořekla.

„Tomu rozumím.“

Překvapeně se na něj podívala. „A tobě hledá partnera kdo?“ střelila od pasu.

„Matka.“

„Tak to hodně štěstí,“ poznamenala se špatně skrývaným sarkasmem.

„Budu ho potřebovat,“ povzdechl si upřímně. „Bojiš se vody?“ zeptal se, aby změnil téma.

Přikývla.

„Topila ses?“

„I tak by se to dalo říct,“ odpověděla a něco v jejím hlase ho donutilo se ohlédnout.

Hleděla bez výrazu z okna spolujedce. Nebylo pochyb, že rozhovor skončil.